

Demeter Attila

Mai Sziszüphosz

Egyre, csak egyre cipelek
véget nem érő utakon
hasznos-hasztalan terheket:
a pusztát lát a jutalom.

Birkózok, hordok, cipelek,
büntetésem csak nemesít,
de fogytán erőm s a hitem,
s nem látom, ki a nemes itt.

Egyre, csak egyre görgetem,
s nem világos, mit kellene
tennem, ha mondjuk, utolér
a „minden mindegy” szelleme.

Talán kérek egy új követ,
s évszázadokig görgetem,
adj esélyt, hátha sikerül
megszülni lassan új hitem.

Mi lesz?

Mi lesz, ha egyszer
elnémul suttogásod
s megfáradt hitem,
akár az árnyék,
úgy tűnik el a múltban
mint sosemvolt ajándék

a magukra maradt,
földönfutó álmok
szétgurulnak,
mint elejtett üveggolyók
s elnyeli őket az éjszaka
fojtogató csendje...

Mi lesz, ha egyszer
megváltó mosolyod
helyett tétovázó szemek
távoli fénye
tekint rám, mint
kihűlt messzeségre

s homályba tévedt
hologram-arcodon
a szivárvány-fátyol
sejtelmes árnya többé
nem oldoz fel,
nem ápol...

Mi lesz?

Pálffy Tamás Szabolcs

emberpárról ének

szeptember vizsgaláz Kolozsváron
falom Bibliám, Kátém felzabálom
neked alap és nekem felvételi
hetek múltán már a közös reggeli

illatában arcod arcom a kezdet
október tétje nincs a szerelemnek
találkozásunk mind a kettő várja
sok tanulásban elhagyta a párja

november Déván várbörtön cellában
gyertyalángok hús püspök aulában
szememnek szíve szőke seniorita

december hó kollokvium vita
kettőnk közös ügye érzem több remény
Istenünknek tetsző remek képregény
